

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale V Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Gabriel

Protokolant : Małgorzata Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2013 roku

przy udziale

Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Stare Miasto Marii Migii

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

I. W. ur. (...) we W.,

córki A.i E.zd. (...)

PESEL: (...)

oskarżonej o to, że :

w dniu 14 marca 2013 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa dokonała włamania do szafki biurka pokoju (...) Urzędu Miejskiego miasta W. przy ul. (...) poprzez otworzenie szafki kluczem i zabrała w celu przywłaszczenia aparat marki S. (...) wraz z futerałem, kartą pamięci S. D. E. (...) GB tj. mienie o łącznej wartości 1889 zł na szkodę Urzędu Miejskiego we W.,

- **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. ;**

* * * * *

I. uznaje oskarżoną I. W. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z tym, iż ustala , że dopuściła się go będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście z dnia 26 października 2004 r., sygnatura akt V K 1725/04 na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono i którą to karę odbyła w okresie od 8 stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 stycznia 2013 r., sygnatura akt IV Kow 4170/12/wz. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ;

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego z wykazu dowodów rzeczowych Drz Nr I/247/13, poz. 1, na k. 26 zaś na podstawie art. 195 k.k.w. zarządza jego pozostawienie w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 stycznia 2013 r., sygnatura akt IV Kow 4170/12/wz, I. W. została warunkowo przedterminowo zwolniona z odbycia reszty kary orzeczonej za czyn z art. 279 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 26 października 2004 r., sygnatura akt V K 1725/04.

Dowód: - zapisek urzędowy k. 10,

- dane o karalności k. 35-36,

I. W. po opuszczeniu zakładu karnego od dnia 5 marca 2013 r. znalazła zatrudnienie w firmie sprzątającej R. N. Sp. k.

Dowód: - zeznania świadka G. S. k. 4,

W dniu 13 marca 2013 r. we W. w Urzędzie Miejskim we W. przy ulicy (...) w pokoju numer (...) Kierownik D. w Wydziale Ochrony (...) i (...) J. K. około godziny 12.00 schował do szafki przy biurku, zamykanej na klucz, aparat fotograficzny marki S. (...) wraz z futerałem i kartą pamięci S. D. E. (...) o łącznej wartości 1.889 zł. Szafkę zamknął na klucz, który schował w innej szafce.

Dowód: - zeznania świadka B. R. k. 1-2,

- zeznania świadka J. K. k. 27-28,

W dniu 14 marca 2013r I. W. i K. B. (1) mieli dokonać poprawek w myciu okien, m.in. w pomieszczeniu, w którym J. K. schował aparat. I. W. odnalazła klucz schowany przez J. K., a następnie otworzyła nim szafkę, w której znajdował się aparat wraz z osprzętem. Zabrała aparat i zamknęła ponownie szafkę, a klucz odłożyła na miejsce. Powiedziała, do K. B. (1), że będą mieli za co pić. K. B. (1) powiedział, że nie chce mieć z tym nic wspólnego i poszedł do toalety. I. W. aparat zaniósła do lombardu na ul. (...) we W., dostała za niego 300 zł.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonej k. 40-41;

- zeznania świadka G. S. k. 6,

- zeznania świadka K. B. (1) k. 70-71,

- oświadczenie oskarżonej k.5,

- umowa lombardowa k. 10

W dniu 15 marca 2013 r. ujawniono brak aparatu i poinformowano o tym koordynatora firmy sprzątającej R. we W. G. S.. Wraz z dwoma brygadzystkami i drugim koordynatorem przeprowadziła rozmowę z I. W. i K. B. (2) na temat tego zdarzenia. Z każdą osobą rozmawiano osobno. W toku rozmowy I. W. przyznała się do zabrania aparatu i spisała oświadczenie, w którym przyznała się do jego zabrania.

Dowód: - zeznania świadka G. S. k. 6,

- oświadczenie oskarżonej k.5,

Aparat odzyskano z lombardu i zwrócono do Urzędu Miejskiego. ,

Dowód: - protokół zatrzymania rzeczy k. 11-13,

- pokwitowanie k. 29,

I. W. ma 35 lat, jest panną. Ma dwoje dzieci w wieku 14 i 17 lat, które pozostają w rodzinie zastępczej u jej siostry. Oskarżona ma wykształcenie podstawowe, nie ma wyuczonego zawodu. Pracuje dorywczo, uzyskuje dochód około 400 zł miesięcznie. Nie była leczona, psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Była do tej pory pięciokrotnie karna, w tym za czyny z art. 279 § 1 k.k., 278 § 1 k.k. i art. 280 § 1 k.k. W szczególności była skazana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście z dnia 26 października 2004 r., sygnatura akt V K 1725/04 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono i którą to karę odbyła w okresie od 8 stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 stycznia 2013 r., sygnatura akt IV Kow 4170/12/wz.

Dowód: - dane uzyskane w trybie art. 213 k.p.k. k. 104,

- dane o karalności k. 35-36,

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 25 września 2009 r., sygnatura akt V K 985/09 k. 49,

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 4 sierpnia 2010 r., sygnatura akt V K 1099/10 k. 50-51,

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 21 kwietnia 2008 r., sygnatura akt V K 166/08 k. 52,

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 15 maja 2003 r., sygnatura akt V K 1539/02 k. 53-54,

- odpis wyroku SR dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 26 października 2004 r., sygnatura akt V K 1725/04 k. 55-56,

- zapisek urzędowy dotyczący okresów odbycia kary k. 101,

Oskarżona słuchana w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż nie dokonała włamania, a jedynie zaniosiła aparat do lombardu. Wskazała, iż do pokoju (...) weszła jedynie po to, aby od mężczyzny o imieniu K. wziąć papierosa, kiedy tam przyszedł on pokazał jej ten aparat i poprosił, żeby zaniosiła go do lombardu. Przyznała, iż wzięła ten aparat i zaniosiła do lombardu, więc przyznaje się do jego kradzieży za namową K.. Przyznała, iż przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu w oświadczeniu napisanym w obecności swego pracodawcy, nie potrafiła wyjaśnić dlaczego nie wspomniała w nim o K..

W toku postępowania sądowego oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż to było tak, że ona wyjęła kluczek z szuflady bo pokazał jej go K. i za jego namową otworzyła szufladę i wyjęła aparat. Aparat wsadziła z etui do plecaka i poszła z nim do lombardu. Wskazał, iż żałuje tego, co się stało. Odnośnie złożonych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień, oświadczył, iż składała takie, ale nie podtrzymuję ich treść, bo to ona wyjęła aparat z biurka za namową K.. Wskazała, iż szuflada była zamknięta na klucz.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonując ustaleń dotyczących stanu faktycznego oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonej oraz zeznaniach świadków B. R., G. S., J. K. i K. B. (1) oraz umowie lombardowej i oświadczeniu sporządzonym przez oskarżoną przed wszczęciem postępowania karnego.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej wskazać należy, iż Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie w jakim przyznaje ona, iż otworzyła szafkę kluczem, który odnalazła w innej szafce, następnie zabrała aparat i zaniosiła, go do lombardu. W tym zakresie były one bowiem spójne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. W zakresie, w jakim oskarżona wskazywała na udział K. B. (1) Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, gdyż stały one w rażącej sprzeczności z wersją, jaką przedstawiła przedstawicielom zatrudniającej ją spółki oraz stanowczymi zeznaniami K. B. (1). Nadto nawet we własnych wyjaśnieniach oskarżona nie była w tym zakresie konsekwentna, w toku postępowania przygotowawczego twierdziła, bowiem, iż ona jedynie zaniosiła do lombardu aparat otrzymany od K. B. (1), zaś przed Sądem wyjaśniała, iż ona sama wyjęła klucz, otworzyła szafkę i wyjęła aparat, a następnie zaniosiła go do lombardu, a K. B. (1) ją jedynie do tego namówił. Jednocześnie w ocenie Sądu, gdyby faktycznie w zdarzeniu brały udział również inne osoby to oskarżona wskazywałaby na ich udział już podczas rozmowy z przedstawicielami pracodawcy. Dlatego też w zakresie, w jakim oskarżona wskazuje, iż została namówiona do dokonania włamania przez inne osoby jej wyjaśnienia należy uznać za niewiarygodne, zmierzające do umniejszenia odpowiedzialności karnej. Nadto należy, wskazać, iż okoliczność, iż ktoś ją namówił do dokonania tego czynu nie ma wpływu na jego kwalifikację prawną, może jedynie skutkować odpowiedzialnością karnej osoby podżegającej.

Sąd relacje świadków B. R., G. S. i J. K. uznał za w pełni wiarygodne. Oceniając je Sąd uwzględnił to, iż są one spójne i logiczne. Podkreślenia wymaga fakt, iż są one także, zgodne z wyjaśnieniami oskarżonej złożonymi przed Sądem.

Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań K. B. (1), były one bowiem spójne i logiczne, zaś oskarżona jak już wyżej wskazano w sposób niekonsekwentny i niespójny relacjonowała rzekomy udział tej osoby w zdarzeniu.

W ocenie Sądu nie było podstaw do negowania protokołów zatrzymania rzeczy, oświadczenia oskarżonej i umowy lombardowej, korelowały one z pozostałym materiałem dowodowym, nadto nie były kwestionowane przez strony.

Dokonując ustaleń odnośnie osoby oskarżonej i jej dotychczasowego sposobu życia Sąd posłużył się znajdującymi się w aktach sprawy danymi o karalności, odpisami wyroków skazujących, obliczeniami kary, a także danymi zawartymi w wyjaśnieniach oskarżonej.

W świetle ustalonego stanu faktycznego wina i sprawstwo oskarżonej I. W. zostały udowodnione.

Oskarżona I. W. swym zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona przestępstw stypizowanych w art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. albowiem w dniu 14 marca 2013 r. we W., działając w warunkach powrotu do przestępstwa dokonała włamania do szafki biurka pokoju (...) Urzędu Miejskiego miasta W. przy ul. (...) poprzez otworzenie szafki kluczem i zabrała w celu przywłaszczenia aparat marki S. (...) wraz z futerałem, kartą pamięci S. D. E. (...) GB tj. mienie o łącznej wartości 1889 zł na szkodę Urzędu Miejskiego we W..

Kradzież z włamaniem jest kwalifikowanym typem kradzieży. Znamionami określającymi przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. jest zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, przy czym zabór dokonany musi zostać z włamaniem. Zabór to bezprawne wyjęcie rzeczy spod faktycznego władztwa innej osoby wbrew jej woli i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Włamanie natomiast to działanie polegające na pokonaniu zabezpieczenia danego przedmiotu, przy czym nie musi ono polegać na użyciu siły fizycznej, czy skutkować uszkodzeniem tego zabezpieczenia.

Kradzież z włamaniem jest przestępstwem kierunkowym, którego stroną podmiotową charakteryzuje umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, znamionnego celem, którym jest przywłaszczenie przedmiotu zaboru (dolus

directus coloratus). Włamanie jest środkiem wiodącym do celu, to znaczy do dokonania kradzieży, a zatem zamiar zaboru powinien wystąpić co najmniej równocześnie (jeśli nie z wyprzedzeniem czasowym) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkody materialnej. Sformułowanie "kraść z włamaniem" interpretować należy jako opis zachowania polegającego na kradzieży przy użyciu włamania. Innymi słowy, kradzież w tym przypadku następuje przy wykorzystaniu specyficznego sposobu działania, jakim jest włamanie. Włamanie w ujęciu znamion tego przestępstwa powinno być środkiem wiodącym - zgodnie z zamiarem sprawcy - do celu, tj. do dokonania kradzieży. Stąd też zamiar dokonania kradzieży musi wystąpić u sprawcy co najmniej jednocześnie z podjęciem działań zmierzających do przełamania zabezpieczenia. W świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego stwierdzić można z całą pewnością, iż I. W. działała w zamiarze bezpośrednim dokonania włamania w celu kradzieży. Po to aby dokonać zaboru rzeczy nadającej się do spieniężenia sforsowała zabezpieczenie w postaci zamka w szufladzie za pomocą klucza, który znalazła w innej szufladzie. W orzecznictwie przyjmuje się, że włamanie może polegać na wybiciu szyby, wyłamaniu zamka albo jego otwarciu dopasowanym kluczem lub nawet oryginalnym kluczem, który sprawca wcześniej ukradł (zob. postanowienie SN z dnia 6 grudnia 2006 r., III KK 358/06; wyrok SN z dnia 8 lipca 1983 r., IV KR 132/83, OSNPG 1984, nr 1, poz. 2 oraz wyrok z dnia 11 czerwca 1985 r., III KR 185/85, OSNPG 1986, nr 4, poz. 51).

Oskarżona dopuściła się nadto zarzucanego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.

Tak zwana recydywa specjalna podstawowa została przewidziana w art. 64 § 1 k.k., zgodnie z treścią, którego występuje ona wówczas, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

I. W. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście z dnia 26 października 2004 r., sygnatura akt V K 1725/04 została skazana za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, której wykonanie zarządzono i którą to karę odbyła w okresie od 8 stycznia 2012 r. do 15 stycznia 2013 r. kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 14 stycznia 2013 r., sygnatura akt IV Kow 4170/12/wz.

Wymierzając oskarżonej I. W. karę za przypisane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k.

Jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżoną czynu, wyrażającą się przede wszystkim w rodzaju i charakterze naruszonych przez oskarżoną dóbr. Na niekorzyść oskarżonej przemawia również fakt, iż działała ona nie tylko w warunkach powrotu do przestępstwa, ale dodatkowo dwa miesiące po opuszczeniu zakładu karnego, który opuściła dzięki temu, iż dano jej szansę w postaci warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął postawę oskarżonej zaprezentowaną na rozprawie głównej, kiedy to przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wnioski o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Należy bowiem pamiętać, iż w przypadku tzw. „dobrowolnego poddania się karze” dochodzi do swoistej ugody pomiędzy oskarżonym a organami postępowania. Z istoty zaś ugody wynika, iż rozstrzygnięcie zapadłe w takim trybie winny być dla oskarżonego korzystniejsze niż w przypadku orzekania na zasadach ogólnych. Dlatego też Sąd wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności, a więc minimalną karę przewidzianą w art. 279 § 1 k.k., pomimo istnienia tak dużej ilości okoliczności obciążających.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej, a kara w wyższym wymiarze byłaby - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanego czynu - karą zbyt surową o charakterze stricte odwetowym. Wymierzona oskarżonej kara odpowiada nie tylko stopniowi jej winy, ale realizuje też w stosunku do niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie kara orzeczona wobec oskarżonej czyni

zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Wartościując społeczną szkodliwość czynu oskarżonej Sąd przeanalizował rodzaj i charakter naruszonych dóbr oraz wysokość wyrządzonej szkody, mając w szczególności na uwadze fakt, iż działanie oskarżonej uderzały w dobro prawnie chronione w postaci mienia oraz to, iż w miał postać kwalifikowanej kradzieży – kradzieży z włamaniem. Jednocześnie fakt, iż nadużyła ona zaufania swojego pracodawcy, który dał jej szansę zatrudniając, pomimo iż dopiero co opuściła zakład karny, a ona w trakcie wykonywania powierzonych obowiązków dokonała kradzieży z włamaniem w pomieszczeniu gdzie miała umyć okna.

Sąd analizował także motywację i postać zamiaru sprawcy uwzględniając fakt, iż czyn oskarżonej należy do przestępstw umyślnych. Sąd miał na uwadze fakt, iż głównym motorem jej działania była chęć zdobycia pieniędzy na alkohol.

Rodzaj i stopień naruszonych przez oskarżoną obowiązków był także okolicznością wpływającą na wymiar kary.

Sąd ocenił także postawę oskarżonej, jej warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił stopień rozwoju psychospołecznego oskarżonej, jej warunki materialne, rodzinne i stan zdrowia – w szczególności fakt, iż oskarżona, iż jest osobą 35 letnią, ma dwojkę dzieci, którymi się nie zajmuje, gdyż pozostają w rodzinie zastępczej u jej siostry.

Sąd analizował też kwestię braku poprawy oskarżonej I. W. wobec wcześniejszej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu. Wymierzona wcześniej oskarżonej kara o charakterze izolacyjnym, jak można wywnioskować z jej zachowania, nie uświadomiła jej naganności jej postępowania, a tym samym kara nie spełniła postawionych jej celów resocjalizacyjnych. Oskarżona nie skorzystała także w odpowiedni sposób z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia kary pozbawienia wolności i w okresie próby popełniła czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd w odniesieniu do oskarżonej I. W. nie dopatrył się okoliczności pozwalających na wysnucie wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej, a co za tym idzie nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. W szczególności w ocenie Sądu takie okoliczności jak – dotychczasowy sposób życia oskarżonej – była ona już prawomocnie skazany za przestępstwa przeciwko mieniu, zarzucanego czynu dopuściła się w warunkach powrotu do przestępstwa nadto w okresie próby zakreślonym w postanowieniu o warunkowym przedterminowym zwolnieniu, minęły jedynie dwa miesiące od momentu opuszczenia przez oskarżoną zakładu karnego do momentu popełnienia czynu objętego niniejszym postępowaniem - wskazuje iż jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonej celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Wymierzona oskarżonej kara jest proporcjonalna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Spełni ona swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze oraz ogólnie i szczególnoprewencyjne.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego z wykazu dowodów rzeczowych Drz Nr I/247/13, poz. 1, na k. 26 zaś na podstawie art. 195 k.k.w. zarządził jego pozostawienie w aktach sprawy.

Sąd postanowił, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr. 49, poz. 223 z 1983 r.), zwolnić oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania i nie wymierzać opłaty, gdyż istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niej zbyt uciążliwe ze względu na jej sytuację rodzinną i majątkową – w szczególności fakt, iż oskarżona skazana została na karę o charakterze izolacyjnym, a obecnie nie uzyskuje stałych dochodów.